

Tess Mariwetherová si zhluboka povzdechla. Byla celá ztuhlá napětím, jak čekala, až jí šéf přijde vynadat. Smutně hleděla na zavřené dveře Danovy kanceláře. To byl zase den! Zmařila jedno důležité sledování, které měla na starosti Helen, a Dan se k ní za to celý den choval chladně. Doufala, že se jí dnes podaří nepozorovaně vypařit. Jinak by to jistojistě schytala.

Dan Lassiter byl jako majitel Lassiterovy detektivní kanceláře její šéf, ale byl ještě něčím víc. Znala ho už léta. Chybělo málo, a jejich rodiče se vzali. Avšak tragická nehoda je připravila o život. Jediný, kdo Tess na světě zbyl, byl právě Dan.

Podívala se letmo na hodiny, rychle si uklidila a oblékla si plášť. Práce v detektivní kanceláři byla vzrušující, i když jí Dan k případům moc nepouštěl. Jednou, slibovala si, se stejně stane soukromým detektivem. Navzdory tomu, že jí v tom šéf brání.

„Někam jdeš?“ zeptal se, když se najednou objevil ve dveřích s cigaretou v ruce. Vypadal jako poslední soukromý vyšetřovatel ve třídičném obleku.

Musela uhnout očima. I po tom, co jí před třemi roky udělal, na něm mohla oči nechat.

„Domů,“ řekla. „Vadí ti to?“

„Nesmírně.“

Vyzval ji, ať jde k němu do kanceláře. Když byla uvnitř, přivřel dveře a popošel k ní. Přitom si bezděky povšiml, jak znervózněla, když stál jenom metr od ní. Její reakce se dala předvídat a zřejmě si jí zasloužil, ale i tak to zabořilo. Hlas mu zněl zlostněji, než chtěl.

„Říkal jsem ti, aby ses do toho sledování nemíchala.“

„Neudělala jsem to schválně,“ omlouvala se a omotávala si dlouhý pramínek blondatých vlasů kolem prstu. „Zahlédla jsem Helen a zamávala jsem jí. Myslela jsem, že se ten dohled, o kterém jsi mluvil, týká jenom časných ranních hodin. Netušila jsem, že se dva profesionální detektivové budou plížit kolem hračkářství uprostřed odpoledne. Myslela jsem, že Helen kupuje dárek pro svého synovce.“

Blýskla po něm šedýma očima.

„A vlastně jsi ani neřekl, koho sleduje. Jenom jsi mě upozornil, abych se do toho nepletla. Houston je velkoměsto. Každý z nás nebyl texaským jezdcem, aby měl plán města v malíčku!“

Tess si nemohla vybavit, jestli se někdy tolik vyděsila. Ten chlap jí pevně držel a pomalu ji vlekl k přednímu vchodu do budovy, před níž čekal jiný muž v autě se spuštěným motorem.

To se nemůže stát, říkala si. To nemůžu dovolit. Jenže na žebrech cítila nůž a připadala si jako Daniel v jámě lvové.

Jestli ji dostane do auta, může se rozloučit se životem. Smrt ji nemine. Odvezou ji někam a tam ji určitě zabijí. Auto, ve kterém seděl ten druhý, byl drahý hnědý sedan. Oba měli na sobě drahé obleky. Nebyli to obyčejní pouliční otrapové, žádní podprůměrní prostředníci. Byli to lidé, kteří vydělávají milióny na zoufalství a beznaději slabých jedinců, a jistě by jim vůbec nevadilo zabít někoho, kdo stojí mezi nimi a jejich živobytím.

Dan to věděl. Ale Tess si to uvědomila až nyní, když bylo pozdě.

Měla ještě naději, byť chabou, že se jí podaří utéct, než ji strčí do auta. Až bude její únosce otvírat dveře od domu, určitě bude muset dát nůž za okamžik stranou od jejích žeber. Když bude rychlá a neztratí hlavu, třeba by mohla uniknout.

Srdce se jí rozbušilo. Celá se třásla, ale nesměla podlehnout panice a strachu. Neustále si opakovala a probírala všechno, co se naučila od detektivů – třeba jak se vysmeknout nebo vyhnout útočníkovi. Poslouchala a učila se. Teď by se jí ty lekce mohly vyplatit.

Šla s ním a chovala se vystrašeně, aby nebyl moc ve střehu. Zoufale ho prosila, aby ji pustil. Celou dobu jí přitom mozek pracoval. Pořád dokola si představovala, jaké pohyby udělá, až nadejde pravá chvíle.

Zabíralo to. Cítila, že to bolestivé sevření začíná povolovat. Smál se. Kochal se jejím strachem. K venkovním dveřím zbýval už jen metr. Udělal dva kroky dopředu, a když chtěl zatlačit do skleněných dveří, zdvihl ruku s nožem.

V ten moment mu Tess zasadila vši silou ránu loktem do bránice. Jak mu klesla brada, dostal pěstí do nosu, až ucítila na ruce krev. Hbitě se od něj odtrhla a utíkala postranní ulicí na hlavní, která byla zalidněná. Bylo poledne, všude bylo plno lidí. Díky bohu! Ti chlápci si netroufnou riskovat, že by ji chytali v davu. Utíkala, supěla, neodvažovala se ohlédnout.

Rychle se vmísila do hloučku lidí čekajících na přechodu, až naskočí zelená. Koutkem oka zpozorovala, jak se směrem k ní řítí boční ulicí auto. Nesmějí mě chytit, modlila se rozčileně, nesmějí...“

„Tess!“

Vzhlédla. Byl to mercedes a za volantem Dan.

Když se později Helen dozvěděla, že zásluhou jejích instrukcí Tess zmařila pokus o únos, zářila radostí. Dan byl celý den zakaboněný a popudlivý. Zjihl sice natolik, že dal Helen prémii, ale otevřeně Tess sledoval a neustále myslel na překupníky drog. Nejradši by vraždil.

Když byla kancelář plná ozbrojených detektivů, vrátil se na policejní stanici, aby si promluvil se seržantem, který se případem zabýval.

„Zatím nic,“ řekl Danovi seržant Graves ve své kanceláři. „Máme v terénu své lidi, ale ty dvě krysy někde zalezly do díry. Nejspíš věděli, že rozestavíme hlídky. Ta tvoje sekretářka měla z pekla štěstí, víš to? Tomby, ten, co se jí snažil unést, byl jednou vobžalovanej z vraždy, ale pustili ho pro nedostatek důkazů. Nepochybuju, že by ji zabil, kdyby ji dostal do auta.“

„Ani já,“ přitakal Dna strnule. Raději na to nechtěl myslet. Zbláznil by se. „Nabízím své lidi, aby pomáhali pátrat. Nemůžu riskovat, že jim Tess bude znova vydaná na milost.“

Venku byla tma jako v pytli a začalo pršet. V sychravém počasí se Tess chvěla zimou a choulila se do sebe. Dan kouřil a čekal. Nick, Helen a Adams, stejně jako nejlepší muži seržanta Gravese, byli mimo dohled. Nedalo moc práce zjistit, že je objekt pozorován. Dan a Tess se jako zdrželi v práci, kdežto ostatní zaměstnanci odešli dřív – dost hlučně, aby to nikomu neuniklo. Jakmile byli z dohledu, zaparkovali o několik bloků dál, nepozorovaně se vrátili a zaujali domluvené pozice.

Dan se neklidně podíval na hodinky. Nechtělo se mu do toho, ale neměl na vybranou. Nemohl to protahovat a donekonečna Tess vystavovat nebezpečí. Teď byla šance dostat ty narkotické barony jednou provždy. Měl o ni strach. Nechtěl s ní sice žít, ale vidět její bolest také ne.

„Máš strach?“ zeptal se ohleduplně.

„Hrozný,“ přiznala. „To je normální, ne? Hrdiny nedělá to, že by neměli strach. Ale to, že jdou i přesto za svým cílem.“

„Přesně tak. Já už zažil nejednu přestřelku a pokaždé jsem měl strach. Ale nikdy jsem neutek.“

„Hladina adrenalinu v nebezpečí pěkně stoupá. Jak jsem jim utíkala, mohla jsem lítat.“

„Pozor, ať si nenavykneš. Je to jako droga. Proto jsem z tebe nikdy nechtěl udělat detektiva. Zvykla by sis na nebezpečí a pak bys byla vystavená riziku napořád.“

„Jako ty. A nenecháš toho.“

„Po mně by nezůstal nikdo opuštěný. Tohle není povolání pro ženaté – nebo vdané. Nároky na tuhle práci můžou zničit i ty nejlepší vztahy. Když jsem byl texaským jezdce, Jane tuhle práci nenáviděla, protože jsem věčně nebyl doma.“

„Dane, kdybys ji miloval, opravdu miloval... změnil bys povolání?“

Podíval se na hodinky. „Je čas.“ Zhasil cigaretu. Proč mu pořád dávala otázky, na které nechtěl odpovídat?

„Víš, co máš dělat.“ Vzal kufřík a váhavě prošel kolem ní. Očima ji polaskal. „Kdyby se to vyvíjelo neočekávaně, ječ, rozbij okno, udělej cokoli, abys přilákala mou pozornost. Budu nablízku.“

„Dobře.“ Polkla naprázdno. Vyschlo jí v krku a potily se jí dlaně. Srdce jí bušilo, ale nechtěla dát najevo, jak je vystrašená. Bylo by to ještě horší.

„Bude tě krýt spousta lidí. Dopadne to dobře. Po dnešku už bude po všem.“

„Můžou zase složit kauci...“

„V tomhle případě ne. Kdyby ji povolili, postaráme se, aby byla tak vysoká, že ji nesloží.“

„Pořád proti sobě bude stát moje a jejich výpověď.“

„Po dnešku už ne,“ slíbil jí. Ukazováčkem ji pohladil na rtech. „Drž se, miláčku.“ Vášnivě ji políbil, ale než ho stačila přidržet, byl tentam.

Zůstala sama. Kancelář byla najednou studená a hrůzostrašná. Nervózně přešlapovala. Utekl čas, kdy Dan mohl dojít na parkoviště ke svému autu a dát kufřík do zavazadlového prostoru. Pak si měl zapálit a vydat se zpátky ke kanceláři. Mělo to vypadat, jako by se jen na minutku vzdálil, ne jako by Tess nechal schválně samotnou. To aby nevyplašil pozorovatele.

V té chvíli u chodníku zastavil tmavohnědý sedan a vystoupili z něj dva muži. Ze stínu sledovali Dana, jak mizí za rohem směrem k parkovišti.

Dočkali se příležitosti. Výtahem se dostali do poschodí, kde měl Dan detektivní kancelář. Sotva výtah zastavil, vytáhli zbraně. Tentokrát neponechávali nic náhodě.